

Асѣнь.

Какво?

Драгомиръ.

Царю честитий! който възстава противъ царятъ и царството, той възстава противъ самага Бога, и който и да е той, правосъдието строго го осъжда.

Асѣнь (като че уплашено).

Правосъдието!... Ти право казвашъ, Драгомире. Предъ това Божие око трѣба сърцето да мълчи, чувствата да замръзватъ. Нѣка бѣде тѣй! строго осъждане и наказание: предъ правосъдието сж всички равни. На, чети и си изпълнявай длѣжността. (подава му писмо и затуля съ двѣ рѣцѣ очи си).

Драгомиръ (зема писмото, прекарва съ ръка по лицето си и казва на себе-си).

Какво штѣхъ да направѣж, Боже мой, какво!... (чете тихичко и послѣ скачва уплашено) Какъ! Петъръ? О, царю! това е клеветата!

Асѣнь (открива лице).

Писмото негово, Драгомире.

Драгомиръ.

Клеветата е, царю, голѣма клеветата е!

Асѣнь.

Увѣри ме, вѣрний ми Драгомире; увѣри ме, че това е лѣжа, че това е клеветата и азъ вѣчно штѣ ти бѣдѣж благодаренъ.

Драгомиръ.

Клеветата е, царю: Петъръ не може да бѣде измѣнникъ.

Асѣнь.

Не може! Кой би повѣрвалъ това? Кой би помислилъ таквози нѣшто за Петра?

Драгомиръ.

Не може, царю! не го вѣрвамъ.